

7.- 8. Raamattuluento: Vanhurskaan vaellus

Vastasyntyneet lapset

Jos tutkimme Jumalan pelastussuunnitelmaa uskovassa, voimme ajatella sen olevan kuin ihmisikä aina raskausajasta lapsen syntymään, kasvuun ja aikuisikään asti, jopa täyteen miehuuteen asti. Pelkkä uskonnollisuus ei pääse raskausaikaa pidemmälle. Se ei edes tunne uudestisyntymistä ja uskon vanhurskautta, eikä Jumalan lapseksi tulemistä. Se elää loputonta raskausaikaa. Se on kuin raskaana oleva nainen, joka ei kykene synnyttämään.

Kehittyneempi kristillisyys osaa johdattaa uudestisyntymättömän sielun läpi ahtaan portin ja syntymään sen uudeksi luomukseksi. Tämä on jo aitoa elämää.

Kuinka ihanaa on se, että tuntee Kristuksen rakkauden, ja että on saanut syntinsä anteeksi ja tietää Jumalan hyväksyvän lapsensa täydellisesti. Uskovalla on nyt avoin lähde kaikkia syntiä ja saastaisuutta vastaan. Profeetta Sakaria kirjoitti: ”Sinä päivänä on Daavidin suvulla ja Jerusalemin asukkailla oleva avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan” (Sak. 13:1). Kuinka suuri ilo on tietää, että saa olla rakastettu ja olla Jeesuksessa Kristuksessa vanhurskas ja pyhä. Syntisen päälle on puettu uskonvanhurskauden vaate. ”Ja hänen annettiin pukeutua liinavaatteeseen, hohtavaan ja puhtaaseen: se liina on pyhien vanhurskaus” (Ilm. 19:8). Kuinka ihanaa. Kaikki on nyt meidän. Apostoli Paavali lupaa: ”Mutta minun Jumalani on rikkautensa mukaisesti täyttävä kaikki teidän tarpeenne kirkkaudessa, Kristuksessa Jeesuksessa” (Fil. 4:19). Paavali on kirjoittanut pitkän virkkeen tuodessaan julki kaiken sen, minkä olemme Kristuksessa saaneet. ”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa, niinkuin hän ennen maailman perustamista oli hänessä valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat hänen edessään, rakkaudessa, edeltäpäin määräten meidät lapseuteen, hänen yhteyteensä Jeesuksen Kristuksen kautta, hänen oman tahtonsa mielisuusion mukaan, sen armonsa kirkkauden kiitokseksi, minkä hän on lahjoittanut meille siinä rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan.” (Ef. 1:3 - 8).

Ihanaa on se aika, jolloin saadaan viettää niin sanottua kihlusaikaa, jonka moni kokee uskoon tullessaan. Kaikki on silloin ihanasti. Monet uskovat ovat tyytyväisiä kaikkeen siihen, mitä ovat saaneet näin omakseen. He iloitsevat elämästä, jonka ovat lahjana saaneet. Se on oikein.

Tosin jotkut Herran omat jäävät tässä kohden orjuuden henkeen. He kyselevät: ”Riittääkö armo minulle”. ”Vieläkö näin kurja voi saada syntinsä anteeksi.” Moni epäilee Jumalana armon ja rakkauden riittävyttä. Orjuudenhenki on lujassa ihmissielussa.

Mutta liian usein käy niin, että jos on päästykin oikeaan Jumalan lapsen asemaan, sen pidemmälle ei edistytä. Luemme sanasta: ”Sillä te, joiden olisi jo aika olla opettajia, olette taas sen tarpeessa, että teille opetetaan Jumalan sanojen ensimmäisiä alkeita; te olette tulleet maitoa tarvitseviksi, ei vahvaa ruokaa. Sillä jokainen, joka vielä nauttii maitoa, on kokematon vanhurskauden sanassa, sillä hän on lapsi; mutta vahva ruoka on täysi-ikäisiä varten, niitä varten, joiden aistit tottumuksesta ovat harjaantuneet erottamaan hyvän pahasta.” (Hepr. 5:12 - 14). ”...kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän

määrään, ettemme enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa.” (Ef. 4:13).

Alaikäiset mutta vanhat uskovat ovat jääneet kuin lähtökuoppiinsa, eivätkä ole siis aloittaneet olenkaan kilvoituksen matkaa Jeesuksen seurassa. He ovat lapsia Kristuksessa. He joteltelevat omilla hiekkalaatikoillaan, riitelevät ja itkevät ikäviään. Heitä tapaa kaikkialla seurakunnissa. He jäävät tämän tähden hedelmättömiksi puiksi. He eivät tajua sitä, että he ovat todella lapsia Kristuksessa. Kasvun mahdollisuutta ei juuri ole, koska tietä eteenpäin ei kukaan neuvo eikä opeta, tai he itse eivät halua hengelliseen aikuisuuteen. Ruoka saattaa puuttua kokonaan. Pysytään vain opin alkeissa. Syntyneille tarjotaan jonkinlaista tuttipulloa, jossa on jotakin vanhaa kasteveettä, jonka oletetaan riittävän koko lopun elämän ajan. Heillä ei ole oikeita hengellisiä isiä ja äitejä, sillä nämäkin ovat samanlaisia tuttipullovauvoja. Useat näistä vauvoista ovat silti tyytyväisiä ja eivät kaipaa mitään uutta. Kaikki on jo saatu! He käyvät kirkossa ja seuroissa ja kaikissa muissakin hengellisissä tilaisuuksissa ja ajattelevat kaiken olevan kohdallaan. Tähän, alkumatkalle, opastavat useimmat olemassa olevat hengelliset kirjat. ”Usko vaan niin pääset kerran taivaaseen. Tee työtä ja iloitse!”

Kasvua etsivät

Mutta kaikki eivät ole tyytyväisiä. Joitakin uskovia alkaa kalvaan tunne, että kaikki asiat eivät ole kunnossa. Jotakin puuttuu. Aito hätä ajaa huomaamaan, että pelkkä syntien anteeksiantamus ei riitä enää. Syntien anteeksi saaminen koskee niitä syntejä, jotka on jo tehty. Mutta entä synnin valtava voima, joka yhä hallitsee? Miten voi syntiä vastustaa? Kilvoittelija kaipaa muutosta elämäänsä. Miksi minä kuitenkin yhä teen syntiä? hän kyselee. Miten minä voitan sen synnin vallan, joka hallitsee minua yhä? Tällainen kyselijä ei ole tyytyväinen pikkulapsen asemaan. Joskus syvä pettymys iskee häneen. Miksi minusta ei tullut hyvää kristittyä? Muut tekevät paljon siunauksellista työtä, mutta miksi minulta se ei luonnistu? Tällainen ahdistunut kyselijä saattaa lukea: ”Minä kirjoitan teille, lapsukaiset, sillä synnit ovat teille anteeksi annetut hänen nimensä tähden. Minä kirjoitan teille, isät, sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka alusta on ollut. Minä kirjoitan teille, nuorukaiset, sillä te olette voittaneet sen, joka on paha.” (1. Joh. 2:13,14). Sitten ahdistunut ihminen joutuu toteamaan: ”Minähän olen juuri tuollainen lapsukainen, joka olen saaneet syntini anteeksi, mutta en ole vielä edes nuorukainen. En ole nuorukainen, joka on oppinut voittamaan pahan, puhumattakaan siitä, että minusta olisi vielä hengelliseksi isäksi.” Näin hän aivan oikein pohtii. Mikä siis avuksi? Miksi ei kukaan opeta? Miksi ei kukaan osaa seurakunnissa opastaa eteenpäin? Valitettavasti moni seurakunnan opettaja pitää jopa vaarallisena harhaoppina tien etsimistä vauvaiästä eteenpäin. ”Jumalalla on vain päivän ikäisiä lapsia”, he yrittävät todistella.

Jokainen vapauteen ja kasvuun pyrkivä on koettanut vastustaa syntiä. Jokaisen uskovan kokemus tuntuu kuitenkin olevan se, että synnin pois kitkemisessä on epäonnistuttu. Tahtoa ja kilvoitusta on ollut. Raskaita vuosia on kulunut taistelussa. Mutta rehellisesti tunnustettaessa joutuu toteamaan: voitto synnin vallasta on yhä saamatta. Vaikuttaa sen sijaan siltä, että synti vain lisääntyy, kun sitä yrittää vastustaa. Tappio tappion jälkeen on seurannut. Mutta tämä oli myös Paavalin kokemus: synti käy yhä suuremmaksi, kun sitä vastustaa. Se on kuin puro, jota padottaessa vesi menee yli äyräiden. Paavali kirjoittaa: ”Sillä me tiedämme, että laki on hengellinen, mutta minä olen lihallinen, myyty synnin alaisuuteen. Sillä minä en tunne omakseni sitä, mitä teen; sillä minä en toteuta sitä, mitä tahdon, vaan mitä minä vihaan, sitä minä teen.” (Room. 7:14,15).

Mutta näin tulee kuitenkin olla. Omavoimainen taistelu on samaa kuin yritys noudattaa Jumalan lakia omilla ehdoilla. Sellainen ei onnistu koskaan. Laki näyttää, että ihminen on oman suorituksensa perusteella kuoleman oma. Mihinkään muuhun hän ei kykene. Meillä voi Paavalin tavoin olla tahtoa hyvään, mutta ei minkäänlaista voimaa hyvän tekemiseen ja synnistä luopumiseen (Room. 7:16 - 25).

Todellinen ongelma on siis se, miten vapautua synnin ylivallasta ja voimasta. Oma yrittämismehän epäonnistuu aina. Se tie vie orjuuteen, epäuskoon, toivottomuuteen tai tekopyhyiden tielle.

Moni on valinnut omintakeisen pyhyiden tien puhdistamalla pois elämästään ne synnit, jotka on

ollut mahdollista hylätä ja on nyt tyytyväinen kristillisyyteensä. Tällainen ihminen on usein hanakka arvostelemaan niitä, jotka eivät ole vapaat niistä synneistä, joista on itse kohtuullisesti vapaa. Tämä tie on todella vaarallinen. Tällainen ihminen ei tunne itseään. Silti monet ovat tyytyväisiä itseensä ja uskoonsa ja elävät oman tahtonsa elämää yrittämättäkään taistella. On pyhiä, jotka eivät ole aikoneetkaan tehdä pesäeroa synnistä. He luottavat armoon, mutta tulevat ehkä kerran petetty-mään.

On löydettävä uusi tie. Onnellinen on se joka pyrkii eteenpäin kohti voittopalkintoa. Pyhien perintöosa odottaa. Mutta tämä on outo tie, sillä mitä enemmän yritän päästä eteenpäin, sitä toivotto-mammaksi tilanne muuttuu. Tie kapenee koko ajan, kunnes se hukkuu kokonaan. Jääkö paikoilleni tuhansien muiden tavoin? Mitä apostoli Paavali sanoo tähän ongelmaan? ”Sillä jos te lihan mukaan elätte, pitää teidän kuoleman; mutta jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää.” (Room. 8:13). Siinä se on sanottu! Tämä sana ei auta minua kuitenkaan millään tavalla, jos en ymmärrä sitä. Jää tuo sana ”jos”.

Tie ristille

Kun apostoli Paavali opettaa Roomalaiskirjeen viidessä ensimmäisessä luvussa vanhurskautumista yksin uskosta Kristukseen, hän on jättänyt opetuksestaan sivuun sakramentit - kasteen ja ehtoollisen. Hän ei ole halunnut sekoittaa vanhurskauttamisoppiinsa mitään, mikä saattaisi tehdä sen epäselväksi. Hän puhuu näissä luvuissa vain uskosta ja Kristuksen rististä. Kun Paavali opettaa siitä, ettei vanhurskautetun sovi enää elää synnissä, vaan hänen tulee elää Jumalalle, hän ottaa käsiteltäväksi kasteen merkityksen.

Minä itsekkin halusin uskoontuloni jälkeen tulla tuntemaan paremmin kasteeni salaisuutta tullakseni kaikessa vaelluksessani pyhäksi. Pyhä tosin jo olin, sillä kaikki uudestisyntyneet Jumalan lapset ovat uskon kautta pyhiä. Mutta miten oli vaellukseni kanssa? Oliko elämäni ja vaellukseni pyhää? Miten pääsisin eteenpäin?

Kaste ja uusi elämä

”Mitä siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi tulisi? Pois se! Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä? Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman. Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa, kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin ettemme enää syntiä palvelisi; sillä joka on kuollut, se on vanhurskautunut pois synnistä. Mutta jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin me uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan, tietäen, että Kristus, sittenkuin hänet kuolleista herätettiin, ei enää kuole: kuolema ei enää häntä vallitse. Sillä minkä hän kuoli, sen hän kerta kaikkiaan kuoli pois synnistä; mutta minkä hän elää, sen hän elää Jumalalle. Niin tekin pitääkää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa.” (Room. 6:1 - 11).

Viimeinen virke uuden käännöksen mukaan kuuluu: ”Ajatelkaa tekin samoin itsestänne: te olette kuolleet pois synnistä ja elätte Jumalalle Kristuksessa Jeesuksessa.” Tämä on parempi käänös tässä tapauksessa.

Mitä tämä edellä luettu tarkoittaa?

Se tarkoittaa, että meidät, jotka olemme kastettuja, on yhdistetty Kristuksen kuolemaan. Meidät on kasteessa haudattu hänen kanssaan. Meidän syntinen luontomme on tuomittu kasteessa ristinkuolemaan ja haudattu. Sillä ei ole näin oikeutta enää elää. Me saamme uskossa omistaa tämän sanan. Tähän perustuu voitto synnistä. Se ei saa enää hallita meitä, koska sen tekijä - vanha luontomme - on saanut kuolemantuomion. Kristus asuu uskovassa ja on hänen pyhyytensä ja pyhittäjänsä. Ja nyt

ottakaamme muistisäännöksi tuo uudempi käänös: ”Ajatelkaa tekin samoin itsestänne: te olette kuolleet pois synnistä ja elätte Jumalalle Kristuksessa Jeesuksessa.” Ajatelkaamme siis näin: Kristus naulittiin kerran ristille, niin minutkin. Hän kuoli, niin minäkin hänen kanssaan. Hänet haudattiin, niin minutkin hänen kanssaan. Minut on kasteessa liitetty kohtalonyhteyteen Herrani kanssa. Kun tulin uskoon, tulin osalliseksi samasta voimasta, jolla Kristus herätettiin kuolleista. Muutamia Sannakohtia: ”Kasteessa teidät yhdessä hänen kanssaan haudattiin ja herätettiin eloon, kun uskoitte Jumalaan, joka voimallaan herätti Kristuksen kuolleista” (Kol. 2:12).

”Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.” (Gal. 2:19,20).

”...ja että te synnistä vapautettuina olette tulleet vanhurskauden palvelijoiksi!”

”Mutta nyt, kun olette synnistä vapautetut ja Jumalan palvelijoiksi tulleet, on teidän hedelmänne pyhitys, ja sen loppu on iankaikkinen elämä.” (Room. 6:18, 22).

”Ja ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja halui-
neen.”

”Mutta pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ristik-
sistä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle, ja minä maailmalle!” (Gal. 5:24; 6:14).

”Koska meillä siis on nämä lupaukset, rakkaani, niin puhdistautukaamme kaikesta lihan ja hengen saastutuksesta, saattaen pyhityksemme täydelliseksi Jumalan pelossa.” (2. Kor. 7:1).

Moni sanoo yrittäneensä kuolla synnille, mutta on epäonnistunut. Ehkä epäonnistuminen johtui siitä, että oli yritetty tehdä uudelleen sitä, mikä oli jo tehty. Kun olemme jo kuolleet, emme saa itse yrittää kuolla. ”Te olette kuolleet”, sanoo Paavali. Hänen sanontansa tässä kohden on menneessä aikamuodossa. Mitä meidän on siis tehtävä niille jäsenillemme, jotka tekevät syntiä? Miten ne tottelevat Jumalaa? Siihen on ohje Raamatussa: ”Älköön siis synti hallitko teidän kuolevaisessa ruumiissanne, niin että olette kuuliaiset sen himoille, älkääkä antako jäseniänne vääryyden aseiksi synnille, vaan antakaa itsenne, kuolleista eläviksi tullessa, Jumalalle, ja jäsenenne vanhurskauden aseiksi Jumalalle. Minä puhun ihmisten tavalla teidän lihanne heikkouden tähden. Sillä niinkuin te ennen annoitte jäsenenne saastaisuuden ja laittomuuden palvelijoiksi laittomuuteen, niin antakaa nyt jäsenenne vanhurskauden palvelijoiksi pyhitykseen.” (Room. 6:12,13,19).

Tämäkin tosiasia toimii. Kun erotamme ruumiimme jäsenet pois synnistä ja annamme ne Kristukselle, hän pyhittää ne ja ottaa käyttöönsä. Emme tosin anna Kristukselle vain ruumiimme jäseniä, vaan koko elämämme, ajatukset, tahtomme ja järkemmekin.

”Niin minä Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehoitan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi; tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne.” (Room. 12:1).

”Me hajotamme maahan järjen päätelmät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tunte-
mista vastaan, ja vangitsemme jokaisen ajatuksen kuuliaiseksi Kristukselle.” (2. Kor. 10:5).

Näiden Raamatun opetusten täytyy tulla meille uudeksi elämäksemme. Jokapäiväinen parannus on nyt sitä, että tunnustamme Herralle syntimme ja uskomme ne anteeksi. Sitten Hyväksymme sen tosiasian, että olemme kasvaneet yhtäläiseen kuolemaan Kristuksen kanssa ja elämme - synnistä pois kuolleina - ylösnousemuselämää Herramme kanssa.

Tarvitsemme tämän ymmärtämiseen ja kasvuun paljon aikaa. Korostan nyt sitä, että kaikki tämä vie paljon aikaa. Jumala käyttää elämämme pyhittämiseen aikaa.

Nämä ovat niin vaikeita asioita ymmärrettäviksi, että järkemme ei riitä alkuunkaan. Apuun saamme Kristuksen, sillä hän on tullut meille viisaudeksi Jumalalta (1. Kor.1:30). Kasvumme on todella riippuvainen ajasta. Pyhä Henki opettaa meitä kärsivällisesti. Meidän tulee vain totella ja pysyä luottavaisesti uskossa Herraamme. Hän ei jätä, eikä hylkää meitä (Joos. 1:5). Moni lannistuu,

kun mitään ei tapahdu nopeasti. Mutta Jumala kasvattaa meitä iankaikkisuutta varten ja käyttää kasvuumme paljon aikaa.

Kristus asuu uskon kautta meissä ja vastaa myös pyhityksestämme. Niin kuin uskolla omistimme Kristuksen vanhurskauden, samoin meidän tulee omistaa hänessä pyhityksemmekin.

Ihana asia on myös se, että meidät on vapautettu lain kirouksesta. Lain perusteella ei meitä tuomita. Jos niin olisi, turhaan olisi Kristus kuollut (Room. 7: 4-6).

Rauha ja ilo kuuluvat elävään uskoon: "...ei Jumalan valtakunta ole syömistä ja juomista, vaan vanhurskautta ja rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä." (Room. 14:17).

Tarvitsemme - kuten on jo todettu - myös lakia vanhaa luontoamme varten. Lain tehtävä on aikaansaada meissä myös synnintunto. Jos synnin tunto ja Jumalan mielen mukainen murhe puuttuu, parannus ja kilvoitus eivät ole mahdollisia. Vanhat kristityt neuvoivat anomaan Jumalan mielen mukaista murhetta, jos se puuttui. Tämä on välttämätöntä, muuten kilvoitus tyssää.

Kokemus osoittaa, että niin kauan kuin vaellamme Kristuksessa, laki ei uhkaa. Mutta kun irtaudumme hänestä, elämästämme, laki alkaa kurittaa meitä tehtävänsä mukaisesti.

Kun puhumme laista, emme tarkoita koko Mooseksen lakia seremoniasääntöineen, jumalanpalvelusohjeineen ja uhraamissäädöksineen. Muistakaamme, ettei Jeesus opettanut pitämään tätä lakia, vaan: "Pidä käskyt." (Matt. 19:17).

Jokaisen aito kristitty voi pitää Jumalan ja Jeesuksen käskyt vain Jumalan Hengen avulla. Näemme tämän asian Ilmestyskirjastakin: "Ja lohikäärme vihastui vaimoon ja lähti käymään sotaa muita hänen jälkeläisiänsä vastaan, jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen todistus." (Ilm. 12: 17).

"Tässä on pyhien kärsivällisyys, niiden, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon." (Ilm. 14:12).

Kuten olemme jo todenneet, Jumalan käskyjä emme voi pitää muuten kuin "Hengen uudessa tilassa" (Room. 7:6).

Vanhassa Testamentissa on esikuvia kristillisestä elämästämme. Siellä kerrotaan että Pääsiäislampaamme - Jeesuksen Kristuksen - verellä meidät sovitettiin ja vapautettiin kuolemasta. Punaiseen mereen - kasteeseemme - vihollisemme hukkuivat. Laki vaatimuksineen vie meidät erämaahan. Mooses ei voi meitä pelastaa. Laki kuolettaa. Lain erämaassa vaeltaminen saa meidät usein kaipaamaan takaisin Egyptin lihapadoille, eli lihallisuuteen. Joosuan, eli Jeesuksen on saatettava meidät Luvattuun maahan. Hänen kanssaan menemme Jordanvirran yli. Siinä hän vanhurskauttaa ja kastaa meidät Pyhällä Hengellä. Lain erämaa saa jäädä taakse. Elämme uutta elämää Jumalan valtakunnassa. Valloitamme sen itsellemme uskossa, Hengen voimalla taistelemalla. Synti pitää kitkeä pois. Epäjumalat eivät saa enää hallita meitä. Olemme Herran Jumalamme pyhää kansaa. Siksi tulee muistaa Israelille annettu kehotus: "Pyhittäytykää, sillä huomenna Herra on tekevä ihmeellisiä tekoja teidän keskuudessanne." (Joos. 3:5).

Kymmenen käskyn laista näemme Luvatussa maassamme elämänohjeemme. Yksinkertaistettuna tämä on sanottu seuraavasti: "Sillä kaikki laki on täytetty yhdessä käskysanassa, tässä: 'Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.'" (Gal. 5:14).

"ja rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi ja kaikesta voimastasi.' Toinen on tämä: 'Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.' Ei ole mitään käskyä, suurempaa kuin nämä." (Mark. 12:30,31).

Tämän kaiken vaikuttaa yksin Jumala, sillä hänen vaikutustaan se, mitä me Jeesuksessa Kristuksessa olemme: "Jumalan vaikutusta on se, mitä te Kristuksessa Jeesuksessa olette. Hänet Jumala on antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi." (1. Kor.1:30).

Kun lakkaamme elämästä uskosta ja armosta, laki paljastaa heti rikkeemme. Kun palaamme armon alle, rauha tuntoomme palautuu. Meidän on opittava sen tähden vaeltamaan Pyhän Hengen johdatussessa. Perustana tulee olla aina ja kaikissa tilanteissa yksin Kristuksen täytetty työ ristillä.

Hengessä vaeltaminen

”Minä sanon: vaeltakaa Hengessä, niin ette lihan himoa täytä. Sillä liha himoitsee Henkeä vastaan, ja Henki lihaa vastaan; nämä ovat nimittäin toisiansa vastaan, niin että te ette tee sitä, mitä tahdotte. Mutta jos te olette Hengen kuljetettavina, niin ette ole lain alla. Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niinkuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa. Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen. Sellaista vastaan ei ole laki. Ja ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen. Jos me Hengessä elämme, niin myös Hengessä vaeltakaamme.” Gal. 5:16–25).

Hengessä vaeltaminen edellyttää, että olemme uudestisyntyneitä Jumalan lapsia ja pyydämme Pyhää Henkeä voimaksemme. Hänen on oltava voimamme. Jeesus opettaa meitä näin tekemään. ”Valvokaa siis joka aika ja rukoilkaa, että saisitte voimaa paetaksenne tätä kaikkea, mikä tuleva on, ja seisoaksenne Ihmisen Pojan edessä” (Luuk. 21:36). Olemme kuulleet: ”jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää.” (Room. 8:13). Tässä kulkee voima synnin voittamiseen. ”Henki on se, joka eläväksi tekee; ei liha mitään hyödytä...” (Joh. 6:63). Meidän on oltava siis Pyhän Hengen ihmisiä. Silloin olemme Kristus-ihmisiä. Mutta tämä tie ei ole mikään sielullisen hehkuttamisen tie. Tämä tie johtaa lihamme kuolemaan, mutta se tuottaa samalla elämää muualla. ”Me kuljemme, aina kantaen Jeesuksen kuolemaa ruumiissamme, että Jeesuksen elämäkin tulisi meidän ruumiissamme näkyviin. Sillä me, jotka elämme, olemme alati annetut kuolemaan Jeesuksen tähden, että Jeesuksen elämäkin tulisi kuolevaisessa lihassamme näkyviin. Niinpä siis kuolema tekee työtään meissä, mutta elämä teissä.” (2. Kor. 4: 10–12).

Kun alamme totella Pyhän Hengen johdatusta ja kuolemme pois synnistä, olemme vapaat lain orjuudesta ja meistä tulee hengellisiä kristittyjä. Elämä Hengessä on jatkuvaa syntien anteeksipyytämistä ja saamista. Omantunto on tuolloin herkistyneenä kuulemaan Hengen jokaista kuiskausta, varotusta, neuvoa ja lohdutusta sekä pitämään uskossa vanhaa luomustaan ristiinnaulittuna.

Hengen kuuliaisuudessa sielu on vapaa. Uskova kokee tervettä synnintuntoa, mutta samalla suurta iloa, rauhaa ja vapautta. Hänellä on Hengen todistus lapsen asemastaan. Jotta Hengessä vaeltaminen on mahdollista, Pyhä Henki tarvitsee meidän tahtomme alistumista hänen johtoonsa. Niin kuin kääntymyksessämme Jumala odotti tahtomme kääntymistä hänen puoleensa, niin nytkin mielemme ja tahtomme tulee taipua Pyhän Hengen johtoon. Ketään ei pelasteta vastoin tahtoaan. Kukaan ei vapaudu synnistä, ellei tahdo. Kukaan ei taivaassa sano: Miksi minä tänne jouduin? Tahtomme ei pelasta meitä, mutta Jumala ei myöskään paranna, pelasta tai pyhitä meitä tahtomattamme.

Emme saa noudattaa israelilaisten esimerkkiä: ”Koska siis on varmaa, että jotkut pääsevät sinne, ja koska ne, jotka muinoin kuulivat hyvän sanoman, eivät niskoittelunsa vuoksi sinne päässeet, Jumala on asettanut uuden määräpäivän, ”tämän päivän”. Hänhän on paljon myöhemmin Daavidin suulla lausunut edellä mainitut sanat: - Jos te tänä päivänä kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne. Jos jo Joosua olisi vienyt kansan levon maahan, ei Jumala puhuisi toisesta, myöhemmin tulevasta päivästä. Jumalan kansalla on siis yhä sapattijuhla edessään. Se, joka pääsee levon maahan, saa levätä kaikkien töidensä jälkeen niin kuin Jumalakin työnsä tehtyään. Pyrkikäämme siis kaikin voimin tuohon lepoon, ettei yksikään lankeaisi seuraamaan noiden niskoittelijoiden esimerkkiä ja sen vuoksi jäisi taipaleelle.” (Hepr. 4:6–11).

Nyt on tuo ”tämä päivä”. Nyt on toimittava toisin kuin Israelin kansa. ”Mutta me emme ole niitä, jotka vetäytyvät pois omaksi kadotukseksi, vaan niitä, jotka uskovat sielunsa pelastukseksi.” (Hepr. 10:39).

”Mutta teistä, rakkaat, uskomme sitä, mikä on parempaa ja mikä koituu teille pelastukseksi - vaikka puhummekin näin. Sillä Jumala ei ole väärämielinen, niin että hän unhottaisi teidän työnne ja rakkautenne, jota olette osoittaneet hänen nimeänsä kohtaan, kun olette palvelleet pyhiä ja vielä palvelette. Mutta me halajamme sitä, että kukin teistä osoittaa samaa intoa, säilyttääkseen toivon varmuuden loppuun asti, ettette kävisi veltoiksi, vaan että teistä tulisi niiden seuraajia, jotka uskon ja kärsivällisyyden kautta perivät sen, mikä luvattu on.” (Hepr. 6:9–12).

Emme voi olla Pyhän Hengen hallitsemia, jos vaikkapa maailman henki hallitsee meitä. Tässä jouddumme tekemään koko ajan valintoja elämämme aikana, jos tahdomme perille Jumalan ikikirkkauteen.

Jos Jumalan voima puuttuu, niin kaikki puuttuu. Tätä voimaa meidän tulee jatkuvasti rukoilla elämäämme. Pyhä Henki on Jumalan voima. Hän on myös ainut voima pyhitykseen. Hän on sinun voimasi. Kasva siis Kristuksen tuntemisessa ja hänen voimassaan.

Kaikki on rakennettava Kristuksen tuntemisen ja hänen voimansa varaan. Hänen kiittämisenä antaa meille myös voimaa. Tämä kaikki tulee tehdä kestävästi rukoillen ja anoen koko ajan uutta voimaa elämän jokaiseen vaiheeseen. On käyttöönotettava myös Jumalan sota-asu.

”Lopuksi, vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa. Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet. Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa. Sentähden ottakaa päällenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suoritettuanne pysyä pystyssä. Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, ja olkoon pukunanne vanhurskauden haarniska, ja kenkinä jaloissanne alttius rauhan evankeliumille. Kaikessa ottakaa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet, ja ottakaa vastaan pelastuksen kypäri ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana. Ja tehkää tämä kaikella rukouksella ja anomisella, rukoillen joka aika Hengessä ja sitä varten valvoen kaikessa kestäväisyydessä ja anomisessa kaikkien pyhien puolesta.” (Ef. 6: 10–18).

Koko hengellinen taisteluvälineistö on meillä näin käytössämme.

Varotaan orjallista pelkoa, vaikka synti kiusaa ja ahdistaa, sillä meidät on vapautettu orjuudesta: ”Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen.” (Gal. 5:1).

Kun emme tottele, Pyhä Henki ei hellitä, vaan painaa sormellaan synnin aikaansaamaa kipeää kohtaa, kunnes palaamme taasen vaeltamaan Hengessä. Samalla rauha palaa omaantuntoon.

Ystävänä, käytä myös ahkerasti rippiä ja Herran pyhää ehtoollista. Ne ovat oivia lääkkeitä pahan omantunnon parantamiseksi. Ehtoollisessa Jeesuksen ruumis ja veri ovat todellisesti mukana olevia. Saamme uskoa Jeesuksen sanaan kirjaimellisesti: ”Ja heidän syödessään Jeesus otti leivän, siunasi, mursi ja antoi opetuslapsillensa ja sanoi: `Ottakaa ja syökää; tämä on minun ruumiini.` Ja hän otti maljan, kiitti ja antoi heille ja sanoi: `Juokaa tästä kaikki; sillä tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi.`” (Matt. 26:26; Mark. 14:22; Luuk. 22:19).

Kärsimyksistä

Kun pyrimme lähelle Herraa, se tietää aina myös kärsimyksiä. Tulemme väistämättömästi osallisiksi myös Kristuksen kärsimyksistä. Kun vanha luontomme naulitaan ristille, se aiheuttaa kärsimystä (Fil. 3:10). Jumala myös kurittaa meitä. Se kuritus ei ole rangaistusta, vaan kasvatusta. Kärsimystä emme voi välttää. Saamme ottaa senkin rakastavan Isän kädestä (Hepr. 12:4–11). Kohtaamme myös monenlaisia koettelemuksia ja kiusauksia elämässämme. Niilläkin on oma tarkoituksensa (Jaak. 1:2–18). Myös ahdistukset vaivaavat uskonelämäämme. Olemme matkalla ja käymme taisteluja.

Onnellinen on se uskova, joka taistelee ja kilvoittelee. Ahdistukset ja kärsimykset ovat meidän kerskauksemme (Room. 5:3-5).

Kärsimyksistä kirjoittaa myös apostoli Pietari. Olkoot nämä jakeet lohdutuksena ja tukena: ”Koska siis Kristus on kärsinyt lihassa, niin ottakaa tekin aseksenne sama mieli - sillä joka lihassa kärsii, se lakkaa synnistä - ettette enää eläisi tätä lihassa vielä elettävää aikaa ihmisten himojen mukaan, vaan Jumalan tahdon mukaan.”

”Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikäänkuin teille tapahtuisi jotakin outoa, vaan iloitkaa, sitä myöten kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että te myös hänen kirkkautensa ilmestymisessä saisitte iloita ja riemuita. Jos teitä solvataan Kristuksen nimen tähden, niin te olette autuaat, sillä kirkkauden ja Jumalan Henki lepää teidän päällänne. Älköön näet kukaan teistä kärsikö murhaajana tai varkaana tai pahantekijänä tahi sentähden, että sekaantuu hänelle kuulumattomiin; mutta jos hän kärsii kristittynä, älköön hävetkö, vaan ylistäköön sen nimensä tähden Jumalaa.”

”Sentähden, uskokoot myös ne, jotka Jumalan tahdon mukaan kärsivät, sielunsa uskolliselle Luojalles, tehden sitä, mikä hyvää on.” (1. Piet. 4:1,2; 12–16; 19).

Pyhityksessämme meitä tukee myös pyhien yhteys. Meistä ei ole näet tarkoitus tulla ”pylväspyhiksi”, vaan me saamme tulla hedelmää kantaviksi oksiksi totisessa viinipuussa: ”Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kanna hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän.” (Joh. 15:1,2).

Näytteleminen ja väsyminen

Moni uskova väsy jo alkumatkalla. Saattaa käydä niin, että uskoon tullut ottaa itselleen eräänlaisen uskovan mallin ja roolin, joka ei ole aito. Hän opettelee ”kaanaan” kielen. Hän opettelee määrätyn hurskaat sanonnat ja puhutavan. Aidon uskonelämän sijasta hän näyttelee. Hän juuttuu paikoilleen epäaitoutensa vuoksi. Kun hän ei tunne aitoa elämää, hän käy antamassa elämänsä Herralle uudestaan ja uudestaan. Mutta jotain on pielessä. Väsymys ja epävarmuus jatkuvat. Vika on valheroolissa. On päästävä aitouteen. On oltava vain sitä mitä on, ei enempää.

On syytä varoa, ettei kulje kovin erilaisten maidonjakajien astioilla. Siitä voi seurata hengellinen mahatauti. Vakiintuminen ”Sanan väärentämättömän maidon” käytössä estyy (1. Piet. 2:2).

Sisäinen parantuminen ja tervehtyminen kuuluvat pyhityselämäämme. Se on oman identiteetin löytymistä Kristuksessa. Se on vapautumista yliminän herruudesta. Voimme olla sisäisesti ehyitä, vaikka fyysisesti olisimme rikki. Paavali opettaa: ”Sentähden me emme lannistu; vaan vaikka ulkonainen ihmisemme menehtyykin, niin sisällinen kuitenkin päivä päivältä uudistuu.” (2. Kor. 4:16).

Sydämen vilpillisyys on sitä, ettei haluta luopua joistakin rakkaista syntitottumuksista. Joku hyväksyy tupakan saastuttavan vaikutuksen. Joku ei hallitse alkoholin käyttöönsä joka on humalahakuista ja sairastaa usein omantunnon krapulaa juhlimisien jälkeen. Synti voi olla myös epäsiiveellisyyttä.

Pidä siis rakas ystäväni vilpitön sydän Herrasi edessä. Tämä ei tarkoita synnittömyyttä, vaan sitä, ettemme ehdoin tahdoin tee syntiä. Perkaamme pois vanhan hapatuksen, mutta omin voimin emme voi syntiä pois panna.

Lopullinen pyhyys

Pyhityksemme jää täällä ajassa keskeneräiseksi, koska elämme synnin ja kuoleman ruumiissa. Vanha luontomme ei kuole kokonaan kilvoituksen ajassa, mutta hallintavaltaa sillä ei saa olla. Herra puhdistaa meitä koko ajan. Kun tottelemme Jumalan sanaa ja Henkeä, me pääsemme kerran kotiin, iankaikkiseen iloon, Herran luokse. Voittopalkinto on sanomattoman suuri. Emme voi sitä täällä ajassa ymmärtää.

”Minä luotan siihen, että Jumala, joka on aloittanut teissä hyvän työnsä, myös saattaa sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä.” (Fil. 1:6).

Vanhurskautuessamme tulimme osallisiksi Jumalan valtakunnasta, mutta ilman pyhitystä ei kukaan ole näkevä Herraa (Hepr. 12:14). Levätkäämme kuitenkin koko aika uskonvanhurskauden varassa. Saamme jäädä kasvamaan Kristuksen armossa ja tuntemisessa, mikä merkitsee meidän kutsumisemme lujittumista ja pyhittymistämme hänessä. Kristuksessa meillä on kaikki. Hänestä on kirjoitettu: ”Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi” (1. Kor. 1:30). Uskovan kohdalla vanhurskauttaminen ja lunastaminen ovat jo totta. Tarvitsemme häneltä nyt viisautta ja pyhyyttä vaellukseemme. Anovalle annetaan. Kristus on meidän pyhityksemme. Pyhitys on kokonaan hänen työtään. Silti laiska ja kilvoittelematon ei sitä saa osakseen. Kaikki annetaan etsivälle ja anovalle. Sillä tavoin Herra sen meille lahjoittaa.

Herra siunatkoon sinua ja antakoon armonsa ja voimansa runsaana sinulle, pyrkiessäsi kohti voittopalkintoa. Hän on sen tekevä.

”Ja hän sanoi heille: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille.” (Mark. 16:15). ”Katso, minä lähetän teidät niinkuin lampaat susien keskelle; olkaa siis älykkäät kuin käärmeet ja viattomat kuin kyyhkysset” (Matt. 10:16). Amen.